

DENNEGEUR EN STOOFVLEES

Wil Luurs-van Velsen

Dit boekje is een van zeven nieuwe kerstverhalen uit Wageningen. Met dit project geeft ZinZin Wageningen – cultureel centrum zonder vaste verblijfplaats – op een verbindende manier vorm aan de kersttijd van 2021 in de bblthk.

Wageningers dragen op verschillende manieren bij aan deze nieuwe kerstverhalen. Het begon met een verzoek aan alle inwoners: vertel ons wat deze kerst voor jou betekent in de vorm van een foto, tekening of schilderij. Deze afbeeldingen vormden de inspiratiebron voor zeven amateurschrijvers uit alle hoeken van de Wageningse samenleving, die samen een schrijfworkshop volgden. Het beeld dat de schrijver van dit verhaal koos, staat op de voorkant van deze kaart.

Foto omslag: Geraldine Sinnema

Dennegeur en stoofvlees

Peter legt zijn boot vast aan de steiger in de rivier. Achter de zomerdijk ziet hij de Wolfswaard liggen. De oude boerderij aan de Pabstendam. Hij vraagt zich opnieuw af waarom hij hier is. Deze kerst is het precies negen jaar geleden dat hij diezelfde Pabstendam affietste om bij de boot van zijn oom te komen. Hij had zijn vrouw lieve woordjes horen fluisteren tegen een andere man. Peter was weggegaan, iedereen achterlatend. Zijn oom wilde de boot toch niet meer hebben.

Mijmerend staat hij de touwen te controleren, als hij iets vreemds ziet. Op het voordek staat een vrouw. Wijde rok en zilverwit haar. Hij denkt meteen aan Hilliyan, de kerstvrouw die hij als kind had gemaakt van dennentakken en engelenhaar. Daarmee had hij de kerstwens van zijn moeder in vervulling laten gaan: een vriendin om tegenaan te praten. Staat Hilliyan daar op het voordek? Voorzichtig loopt hij naar voren. Een geur dringt zijn neusgaten binnen, een mengeling van dennengeur en stoofvlees. Heel even twijfelt Peter aan zijn hoofd. Ruikt hij nu de geur van zijn moeders keuken met kerst? Alsof het nog niet gek genoeg is, hoort hij in de verte geplas in het water. Gestage peddels

van een roeiboot. Die boot maakt Peter zenuwachtig. Hij kan niet zien wie of wat erin zit.

Peter loopt terug het gangboord af en doet de deklichten aan. De roeiboot komt dichterbij, hij hoort hem schuren tegen zijn boot. Peter recht zijn schouders. Hij loopt tot halverwege het gangboord en wacht op wat er komt. Het trapje beweegt, zware voetstappen, boven het dek verschijnt het barse hoofd van een oude man. Terwijl hij Peter strak aankijkt, klimt hij verder omhoog.

Dan klinkt zijn stem in de stille nacht: "Hee jungske, je mot deze ouwe effe helpe. Ik ben al uren aan het werk."

Peter helpt de oude man het dek op maar kan geen woord zeggen. De oude man kijkt hem fronsend aan en loopt dan het voordek op. "Ik heb Hilliyan de stoof warm late houwe," klinkt zijn luide stem weer. Hij graait onder de rok van de dame met het zilverwitte haar en trekt een pan tevoorschijn. "Nou motte we nog borde hebbe," galmt hij over de rivier. Langzaam ontwaakt Peter uit zijn verdoving. Deze oude man is zijn oom Guus. Oom Guus, de broer van zijn moeder. Oom Guus, waarmee hij als tiener boten bouwde en fietsen repareerde.

Peter loopt de kombuis in, gevolgd door zijn oom die de pan op het aanrecht zet en de borden volschept met stoofvlees. Zittend in de kombuis eten ze zwiiggend de maaltijd. Oom Guus kijkt even fronsend voor zich uit en zucht. En vertelt.

"Toen jij negen jaar geleden verdween, bleven wij met vragen zitten. Je vrouw, je moeder en ik. We begrepen het niet." Hij schuift zijn bord van zich af. "Net als toen met jouw vader. Die verdween toen je moeder net zwanger was. Misschien was dat het wel? Je vrouw zwanger en jij bang?"

Oom Guus kijkt hem indringend aan. Peter zegt niks. "Voor jouw jongen ben ik er altijd geweest. Net als je moeder. Jouw vrouw heeft altijd op ons kunnen rekenen. Maar nu zijn wij oud." Oom Guus buigt zich naar Peter. "Dat ik nu bij jou ben heeft een reden en ik vraag het je met moeite. Kom terug, want nu hebben wij jou nodig."

Peter is verbijsterd en weet niet wat hij moet zeggen. Heeft hij een zoon? Heeft zijn vrouw op hem gewacht? Oom Guus vervolgt: "Toen jouw vrouw zwanger was van de kleine, vertelde ze hem al hele verhalen over hoe gelukkig ze was met jou. Ze heeft ook nooit een verkeerd woord gezegd. Jij was werken en zou ooit terugkomen, vertelde ze hem altijd. Nou jungske, het is de hoogste tijd. Kom je nu niet naar huis, blijf dan voor altijd weg. Maar besef dat jouw jongen je nodig heeft."

Peter slikt en zwijgt. Oom Guus knikt kort in de richting van de kerstvrouw. "Anders vraag je maar advies aan Hilliyan. Ik heb haar vanmorgen speciaal voor jou opgetuigd." Hij kijkt Peter nog even aan. Hij zucht en loopt de kombuis uit.

Het is weer stil op de boot. De maalstroom in zijn hoofd houdt Peter wakker en uren zit hij bij Hilliyan, de kerstvrouw. Hij vertelt haar zijn diepste geheimen en zijn twijfels. Dan stapt hij van boord en loopt over de zomerdijk naar de Pabstendam.

Hij weet het, hij was een rund en een ezel.

Nu begrijpt hij waar zijn verlangen met kerst vandaan komt. Hij gaat naar huis. Naar zijn moeder en zijn oom Guus maar bovenal naar zijn vrouw en kind. Daar is niet alleen hun huis. Nee, daar is zijn thuis.

Ik wil je vertellen dat:

*Nu is de beurt aan jou.
We hopen dat de kaart je
inspireert om iemand met
dit verhaal een persoonlijke
boodschap te sturen. En als
je de boodschap leest: voel de
verbinding en vier de kerst op
jouw manier!*

*Wil Luurs-van Velsen is een geboren
en getogen Wageningse die vanuit
haar hart schrijft.*

